

ALLT SKA MAN DÅ VARA MED OM...

Av Inge Bäckström, Harads

Det var en förmiddag i mitten av 70-talet, kanske.

Kära mor ringde: ”Kan du hämta mej på Ramdal vid tretiden?”

”Okey”.

Jag åkte dit och travade ner för de hundra trappstegen till den stora byggnaden.

Det var alldeles tyst och jag kikade försiktigt in genom dörren. Alldeles fullt av folk! Ett hav av grå huvuden. De rörde sig som vid en mild bris på Bottenhavet.

Plötsligt ljöd en skarp högtalarröst: ”Fyra, trea – fyrtiotre!” Havet av grå skallar rörde sig oroligt och liknade nu krabb sjö på Nordsjön. Man pysslade framför sig med några slags lappar.

Underligt. Hemligt sällskap? Frimurare?

Plötsligt ljöd den skarpa rösten igen: ”Sexa, sju – sextiosju!”

En liten dam reste sig med ett gällt pip, vars innebörd jag inte fattade, men fick senare veta att det betydde ”Bingo”.

Nu blev det rena tropiska orkanen på alla huvudena och sorlet brusade vilt under taket, men det höll. Detta avsnitt i programmet – erfor jag senare – var då alla skulle tala om för alla hur nära dom hade varit.

Ovanstående procedur upprepades under ytterligare någon halvtimme, varefter jag kunde hämta hem mamma, lyckligt kramande ett paket lyxkaffe.

(Danstillställningarna hade då upphört sedan flera år. Småningom upphörde även bingoträffarna och den fina limträkonstruktionen såldes till Masugnsbyn).

Och så här ser den ut i tillbommat skick där den nu står i Masugnsbyn!